

Пейо Яворов

Умри!

Мечта – в заглъхнала пустиня незаглъхнал звън,
и сън – видения засмени в тъжна самота...
Недей ме нивга ти за миналото пита,
не хвърляй в бъднините поглед устрашен:
пометено е вече, буря що помита,
и кой отгатна утрешния ден?

Желай, – желанието наше нека бъде сън,
и звън – що глъхне-не заглъхва, в края си без край.
А миналото мина, – опитен грабител,
на пръсти си отиде неусетно то,
и бъдащето иде трезвен довършител.
да чакаме ли ние и защо?

Умри, – смъртта ми нека бъде празник в самота;
мечта – мечтата ти в мой пламък нека догори.
Щастлив е, който в път надире не поглежда
и стъпки не брой оставаци напред –
и който отнесе усмихната надежда
отвъд света, през снегове и лед.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7040>]